

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Ragna-Roke, (et dansk Æmter)

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 307. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1817_312_12-txt-shoot-idm409/facsimile.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Min Læser da ei rente kan med Føie,
 Men maa med Huusmands-Køst sig lade nøie.
 Etymologisk er paa Tydsk et Vinter,
 Alt det, hvormed til Tids-Fordriv man staaer,
 Og da jeg kommet er saavidt med Tid,
 I mit poetiske Talents totale Ruining,
 At jeg har Hjerte, og mig tager Tid,
 Til Tydskens som til Sællandskens Studering,
 Saa tager Lungen jeg paa Ordet nu,
 Og kalder Vinter hvad jeg kom ihu,
 Og kalder Vinter hvad jeg har bag Dret,
 Thi, sandt at sige, lad kun Ingen hør'et!
 Hvad idelig jeg tænker, pønser paa,
 Det Haab som holder mig min Ven i Live,
 Bogstavelig er Tiden at forslaae,
 Med hvad som kieder mig den at fordriue.
 Heraf, jeg mener, man indseer dog vel,
 Seg Tiden ei vil mere med mit Vinter,
 Thi netop for at kiede den ihjel,
 Med hvad der kieder mig jeg staaer.

For Resten Vinter kaldes ogsaa Vint,
 Og Læseren for mig maa vælge frit,
 Det kommer mellem os ei an paa Navne;
 Athene kalder vi det Hele Skit,
 Wis-Was og Kalling-Præk, Forgift og Edder,

Ifald hun ikke glemmer hvad hun hedder,
 Af hende har min Læser sagtens hørt,
 Især da man ved hendes Byld har hørt,
 At jeg blev slø, da jeg mig slog til Noe,
 I Kæmpe paa Morten Luthers Troe,
 Og lod det kende i et kort Begreb,
 Hvori jeg smukke Gølf dog bandsat kneb,
 Og ydermere, da jeg, Tingen siger: sid en,
 Begyndte ret at rordne imod Tiden.
 Det var da kulmen brutum vil man troe,
 Men skal dog ikke sige det saa lige,
 Thi Kosmer Wandmand under Vælling-Broe,
 Sig bærer nok for Stjernerne at lige,
 Mens Torden ruller, og naar den er endt,
 Og Kosmer stikker op sin lange Nase,
 Da er hans Ribnesbyrd kun lidt bevendt,
 Hver Trolld i Selskin tør ad Lynid blæse,
 Og Lynet har sin meget gode Grund
 Til ei at stange Kal paa Havsens Bund.
 Dog, dette være sagt i Parenthes
 Om Tegnet under Krebsens Vende Krebs,
 (Thi Kosmer Wandmand, som jeg saae forleden,
 Han er bestemt en ægte Krebs forneden)
 Om Circumflexen i Athenes Duet,
 Reflexen af en overblæst Keut!
 At jeg er slø, det vil man gjerne troe,



Dg nu kan Løseren da sagtens vide,
 At jeg forgaar i mine egne Sles,
 Dg vil i Hæmterne til Vands ham ride,
 Saa, er han klog, han tager sig i Agt,
 Dg bruger Venene, for jeg faaer Magt,
 Dg sætter ham midt i den dybe Elie,
 Hvor jeg har druknet at min Poesie;
 I Sien, som ei Erik Plovkiep ene,
 Men alle Valdemarene har flugt,
 Som over Slægter, med samt Vanta-Stene
 I Tusindtal, sinølge har tillukt.

Dog, Hvor talt, det har slet ingen Fare,
 Thi mig er Stien rigtig nok for dyb,
 Men Publicum! jeg har mig lært at bare
 For Kamperne at ligne ved et Kryp,
 Jeg er ei sovant, men det er hveranden
 Thi Vand er netop Tidens Element,
 Jeg rider paa hvad der kan gaae i Stranden,
 Dermed vi er paa begge Sider tjent:
 Godt Folk, de faae hvad de kan bære,
 Dg Læilighed til ret at vise sig,
 Jeg faaer, hvad ei jeg kan undvære,
 Et Knubstib til at komme over Elie.
 Jeg er en Blue kun, som siger: mig Fortønde
 At sidde op paa Tidens lange Næse

